

STRIJD EN OVERWINNING

vrij bewerkt door
J. VAN BERGEN.

NIJKERK - G. F. CALLENBACH.

Strijd en overwinning

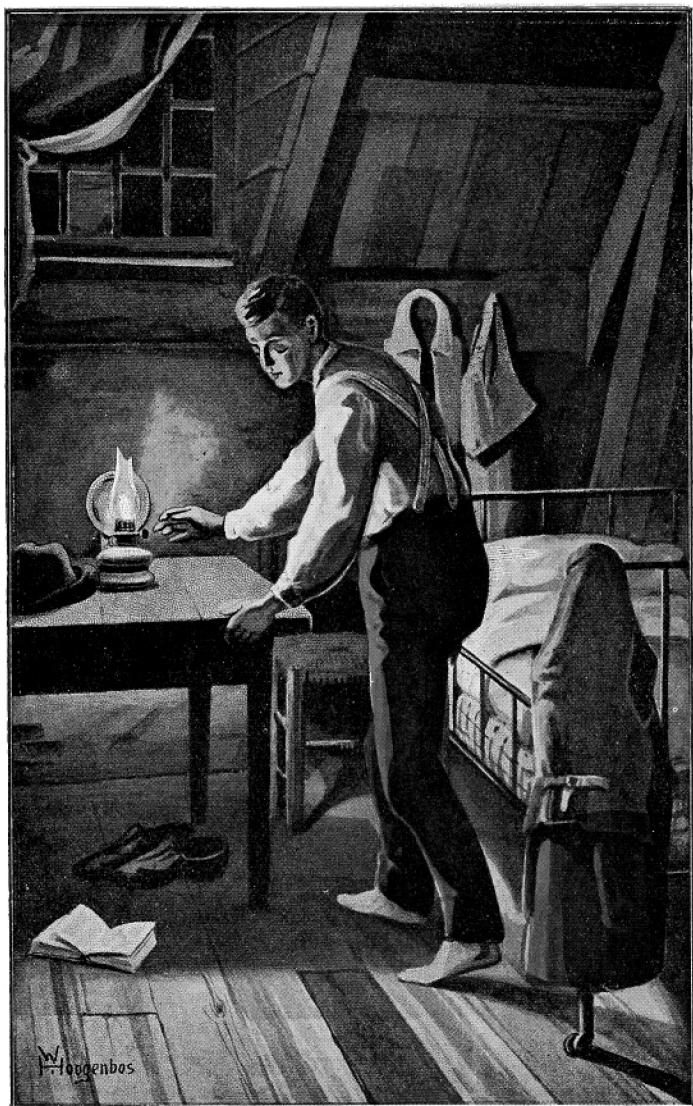
== VRIJ BEWERKT ==

DOOR

J. VAN BERGEN

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

Het was op een heerlijken morgen in de maand Juni, dat een jongeling van ongeveer twintig jaar, met de reistasch op den rug, zijn geboorteplaats in het Zuiden van Frankrijk verliet, om zijn geluk in den vreemde te beproeven. De tranen, welke hij van tijd tot tijd uit de oogen wischte, en zijn gedurig omkijken naar de stad, die hij van de hoogte, waarop hij stond, geheel kon overzien, bewezen duidelijk, dat het scheiden hem zeer moeilijk viel. Met weemoedige herinneringen vervuld, liet hij zijn blikken weiden over de huizenreeks, welke daar beneden hem lag, om ze daarna een tijdlang gevestigd te houden op het dak van de woning, welke tot voor kort zijn ouderlijke woning geweest was. Zijn ouders leefden niet meer; hij was nog heel jong toen zijn vader stierf en eenigen tijd geleden was ook zijn lieve moeder in vrede ontslapen.

Jan Pascalis — zoo heette de jonge man — had reeds vroeg zijn vader verloren, maar de Heere had hem een voortreffelijke moeder gegeven, die met de grootste liefde en toewijding voor hem zorgde. Het weinige, dat zijn vader had nagelaten, werd door haar voor zijn opvoeding besteed. Zij zond hem naar een goede school, opdat hij zich *die* kundigheden eigen zou

maken, welke hij in zijn volgend leven zou noodig hebben.

En tot haar groote blijdschap kon haar Jan een voorbeeld voor zijn makkers genoemd worden, zulke goede vorderingen maakte hij in alle vakken.

Maar hierbij bepaalde zich haar zorg niet. Zij had nog iets beters leeren kennen dan de wijsheid dezer wereld. Geboren in de Cevennen, in dat gedeelte van Frankrijk, waar in de 16de eeuw om de waarheid en het getuigenis van Gods Woord zooveel martelaarsbloed gestroomd heeft, was zij reeds vroeg met het Evangelie bekend geworden en was haar hart, gelijk in Paulus' tijd het hart van een Lydia, door Gods genadekracht geopend om acht te nemen op de roepstemmen des heils.

Haar eenig kind tot Jezus te leiden en het op te voeden in de leering en vermaning des Heeren, dat was het hoofddoel van haar leven. En God, Die een verhoorder des gebeds is, verhoorde ook haar smeekingen en deed haar woorden ingang vinden in 't hart van haar kind. Jan mocht door genade reeds vroeg de onberouwelijke keuze doen en noch de verleidingen der wereld noch de spotternijen zijner makkers konden hem afbrengen van het smalle pad, dat naar den hemel voert.

O, hoe verrukt van blijdschap was het hart der arme weduwe, te midden van haar zorgen en moeielijkheden, over de genade, aan haar lieveling bewezen.

Toen Jan de school verliet, kwam hij als leerling in een fabriek, waar zijden stoffen vervaardigd werden. Doch nauwelijks waren zijn leerjaren geëindigd, of daar sloeg reeds voor hem het uur der beproeving.

Tot nu toe had zijn moeder hem in alle omstandigheden trouw terzijde gestaan en was hem steeds tot vertroosting geweest, als hij bedroefd door de spotternijen zijner

makers thuiskwam. Maar nu nam de Heere haar na een langdurig lijden weg. Eenzaam en verlaten bleef hij over. O, hoe sneed het hem door de ziel, toen haar bleeke lippen voor 't laatst den moederlijken zegen stamelden.

Wel wist hij, dat zij voor eeuwig gelukkig was bij haar Heiland en Heere, naar Wien zij zoo dikwijls verlangd had; maar hij was nu toch alleen op de wereld. Hij zou zijn dierbare moeder op aarde niet weerzien, en moest voortaan *zonder haar* het leven door; haar bemoedigende woorden zou hij niet meer hooren.

Zijn droefheid was hevig; donker zag hij de toekomst tegemoet, nu hem het liefste, dat hij op aarde had, ontnomen was. Door de langdurige ziekte zijner moeder was het weinige, dat zij bezaten, bijna geheel verdwenen. Om de kosten van de begrafenis te dekken, had hij de weinige meubelen zelfs te gelde moeten maken.

Maar de Heere, Die naar Zijn belofte „een Vader der weezen” is, zorgde ook voor hem!

Hij kreeg spoedig werk, dat voldoende betaald werd om in zijn onderhoud te voorzien en hij deed zoo ijverig zijn best, dat hij reeds na een jaar in staat was een stel nieuwe kleeren en andere benoodigdheden te koopen. Lang duurde zijn voorspoed evenwel niet. Door een crisis in het fabriekswezen werden veel arbeiders ontslagen en zagen tal van gezinnen de grootste ellende in 't verschiet. Ook Jan werd ontslagen, hoe ongaarne zijn meester hem ook liet vertrekken, en hij zag zich genoodzaakt in een andere fabrieksstad werk te gaan zoeken. In 't begin van ons verhaal zagen we hem daarom de plaats verlaten, waaraan de liefelijkste herinneringen zijner jeugd verbonden waren.

Nog stond hij op de hoogte en tuurde hij naar het huisje, waarin hij zoo dikwijls de stem zijner moeder vernomen en waarin hij haar laatsten zegen ontvangen had. Alle indrukken, toen ontvangen, traden thans weer helder voor zijn geest. Zijn oogen glinsterden, zijn gelaat helderde op. Maar die droom ging snel voorbij en zijn gedachten keerden tot de droeve werkelijkheid terug. Zijn blikken wendden zich van het veelszins zonnig verleden af en richtten zich op de donkere toekomst, welke misschien niets dan kommer in haar schoot verborg. Hij bedekte het gelaat met de handen en weende! Maar ook in dezen toestand zou hij niet lang blijven. 't Was, alsof zijn gedachten op eenmaal een andere richting namen, want onwillekeurig stak hij de hand in zijn jaszak en haalde zijn Bijbeltje voor den dag, waarin hij, na eenig zoeken, de volgende woorden vond, welke hij hardop las:

„Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten zult, noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult. „Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaien noch maaien, welke geen spijskamer noch schuur hebben en *God* voedt dezelve, hoeveel gaat gij de vogelen te boven! „Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen, zij arbeiden en spinnen niet en Ik zeg u: ook Salomo in al zijn heerlijkheid is niet bekleed geweest als een van deze. Indien nu *God* het gras, dat heden op 't veld is en morgen in den oven geworpen wordt, alzoo bekleedt, hoeveel meer u, gij kleingeloovigen! En gijlieden, vraagt niet, wat gij eten of wat gij drinken zult, en weest niet wankelmoedig, want uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft.”

Onder het lezen van deze woorden verdwenen al

spoedig de droeve trekken uit zijn gezicht. Mismoedigheid maakte plaats voor kinderlijk vertrouwen in de hulp van God, immers ook hem toegezegd in het Woord van Hem, Die niet liegen kan. Toen hij met lezen ophield, keek hij rond, of er ook iemand in de nabijheid was. Toen dit niet 't geval was, knielde hij in de schaduw van een boom, dankte den Heere voor Zijn groote liefde en beval zich vol vertrouwen in Zijn vaderlijke leiding en in Zijn zorg aan. Toen stond hij op, vatte met nieuwen moed den wandelstok op en, na nog een laatsten blik op zijn vaderstad geworpen te hebben, begon hij zijn tocht naar den vreemde.

II.

Na verloop van enkele weken zag men verscheiden dagen achtereen onzen jongen vriend door de straten van de groote wereldstad Parijs loopen. Zijn terneer-geslagen oogen verrieden duidelijk, dat de wenschen en verwachtingen, die hij van deze reis gekoesterd had, nog onvervuld gebleven waren.

De handel was in die dagen zóó slap, dat Jan in geen der kleine fabrieksplaatsen van Frankrijk werk had kunnen vinden en daarom had hij er ten slotte toe moeten besluiten naar Parijs te gaan. Een zijner bekenden had hem een aanbevelingsbrief gegeven aan een fabrikant te Parijs en welgemoed had Jan zich op weg begeven en zonder ongelukken het doel zijner reis bereikt. Daar hij gedurende de reis niets verdiend

geven? Was Hij dan de Getrouwe en de Almachtige niet meer? Geen verhoorder der gebeden? . . .

Met deze en dergelijke gedachten vervuld, was Jan op de Place de la Victoire ¹⁾ gekomen. Hier werd hij opgehouden door een menigte menschen, die met allen ijver de bijzonderheden van een pas gebeurd ongeluk aan elkander vertelden. Een man was door een rijtuig tegen den muur van een huis geslingerd en men had hem zooveen bewusteloos weggedragen.

Jan dringt zich ook door de menigte heen; maar nauwelijks heeft hij eenige schreden voorwaarts gedaan, of daar valt zijn oog op een stuk papier, in den vorm van een brief opgevouwen.

Hij raapt het op, beziet het aan beide kanten, maar vindt er geen enkele aanduiding op. Wie beschrijft echter zijn verwondering, toen hij het openvouwt en ontdekt, dat het een bankbiljet van duizend franc is, dat hij in zijn hand houdt! Bewogen en verward staart hij op de kostbare vondst. Hij hoort of ziet niets van wat om hem heen voorvalt. Zijn aandacht is slechts op één punt gevestigd, zijn gedachten zijn slechts met één ding bezig, namelijk met de vraag . . . hoe en waar vind ik den rechtmatigen eigenaar van het verloren bankbiljet?

Maar, zal wellicht deze of gene lezer of lezeres vragen, dacht de arme jongen dan niet aan zijn eigen treurige omstandigheden? Ja zeker dacht hij daaraan en fluisterde de stem der verzoeking hem in: „Nu heeft God opeens aan al uw ellende een einde gemaakt. Dat gevonden bankbiljet is een verhooring van uw gebeden, Jan! Gij hebt het gevonden en gij zijt immers arm en die een

¹⁾ een plein in Parijs.

geven? Was Hij dan de Getrouwe en de Almachtige niet meer? Geen verhoorder der gebeden? . . .

Met deze en dergelijke gedachten vervuld, was Jan op de Place de la Victoire ¹⁾ gekomen. Hier werd hij opgehouden door een menigte menschen, die met allen ijver de bijzonderheden van een pas gebeurd ongeluk aan elkander vertelden. Een man was door een rijtuig tegen den muur van een huis geslingerd en men had hem zooveen bewusteloos weggedragen.

Jan dringt zich ook door de menigte heen; maar nauwelijks heeft hij eenige schreden voorwaarts gedaan, of daar valt zijn oog op een stuk papier, in den vorm van een brief opgevouwen.

Hij raapt het op, beziet het aan beide kanten, maar vindt er geen enkele aanduiding op. Wie beschrijft echter zijn verwondering, toen hij het openvouwt en ontdekt, dat het een bankbiljet van duizend franc is, dat hij in zijn hand houdt! Bewogen en verward staart hij op de kostbare vondst. Hij hoort of ziet niets van wat om hem heen voorvalt. Zijn aandacht is slechts op één punt gevestigd, zijn gedachten zijn slechts met één ding bezig, namelijk met de vraag . . . hoe en waar vind ik den rechtmatigen eigenaar van het verloren bankbiljet?

Maar, zal wellicht deze of gene lezer of lezeres vragen, dacht de arme jongen dan niet aan zijn eigen treurige omstandigheden? Ja zeker dacht hij daaraan en fluisterde de stem der verzoeking hem in: „Nu heeft God opeens aan al uw ellende een einde gemaakt. Dat gevonden bankbiljet is een verhooring van uw gebeden, Jan! Gij hebt het gevonden en gij zijt immers arm en die een

¹⁾ een plein in Parijs.

bankbiljet van 1000 franc verliest, heeft er wel meer van dat soort, die wordt er niets minder van — en gij hebt 't noodig — gij lijdt gebrek, waarom zoudt gij het dan niet mogen nemen?"

Maar zulke gedachten liet Jan geen post vatten in zijn hart. Hij wist immers, dat voor Gods oog niets bedekt is, dat Hij alles ziet en weet en dacht daarbij aan 't woord zijner moeder: „Jan, waar ge ook zijt en wat ge ook doet, denk er aan, dat God u ziet en hoort.” En dat was genoeg om hem overtuigd te doen zijn, dat hij wèl de *vinder*, maar niet de eigenaar was van 't verloren bankbiljet en dat het daarom zijn plicht was van het gevondene aangifte te doen.

Al peinzend over de beste wijze om aan zijn voornemen gevolg te geven, was hij spoedig in de buurt van zijn kosthuis gekomen, waar vlak tegenover de gaarkeuken was, in welke hij gewoonlijk zijn middagmaal gebruikte. Ook nu trad hij daar binnen en was niet weinig verheugd er een gast te vinden, die daar ook bijna iederen dag zijn middagmaal nuttigde en die meer dan eens getracht had een gesprek met Jan aan te knopen en belang in hem scheen te stellen.

Tot nu toe had Jan zich wat teruggetrokken getoond, daar het uiterlijk van den man hem niet erg aantrok en ook de toon van zijn spreken een zekere mate van lichtzinnigheid verried. Doch thans, nu hij in deze groote stad geen raad wist, hoe den eigenaar van den gevonden banknoot te ontdekken, dacht hij in hem een geschikt persoon gevonden te hebben, die door zijn rijpere ervaring hem op de hoogte zou kunnen stellen, welken weg hij daartoe had in te slaan.

III.

Zonder verder aarzelen stapte Jan dan ook op het tafeltje toe, waaraan de persoon, over wien we zooeven spraken, gezeten was.

„Zoo, jonge vriend, ben jij daar? Welkom, hoor!” riep Lafleur — zoo heette de man — terwijl hij een stoel bijschoof en Jan verzocht plaats te nemen.

Jan voldeed aan zijn verzoek, maar gevoelde zich zóó uitgeput, dat hij nauwelijks in staat was den groet van Lafleur te beantwoorden.

Deze ried al spoedig de oorzaak van Jans bleekheid en bestelde daarom een kop koffie voor hem met wat brood en ham er bij.

„Ja, ja,” zei Lafleur, „ik begrijp wel, wat er aan scheidt. Nog altijd geen werk — je geld haast op — nergens uitkomst zien, nietwaar? Dubbel erg in Parijs, waar elk voor zichzelf moet zorgen en waar voor medelijden geen plaats is. Heb ik het niet geraden, vriendje? Maar komaan, doe je eerst eens te goed, hier is koffie, brood en ham, versterk je eerst, dan zullen we eens praten.”

Jan liet zich dit geen tweemaal zeggen, want hij was half flauw van honger. Toen hij zich aan spijs en drank te goed had gedaan en weer op zijn verhaal gekomen was, zei hij tot zijn bekende: „Ja, mijnheer Lafleur, gij hebt 't geraden; mijn toestand is nog altijd dezelfde, ik heb nergens werk kunnen vinden. Maar ik wil den moed nog niet opgeven,” vervolgde hij op wat opgeruimder toon, „en blijf hopen, dat God, Die tot heden

voor mij gezorgd heeft, mij ook nu niet verlaten zal of doen omkomen, maar mij een betrekking zal doen vinden.

„Maar nu over iets anders. Ik heb uw raad noodig, mijnheer Lafleur. Gij kent Parijs. Kunt gij misschien ook zeggen, welken weg men moet inslaan om den eigenaar van iets, dat men gevonden heeft, uit te vinden?”

„Watblief? Heb je dan op straat iets van waarde gevonden?” vroeg Lafleur, zijn stoel naderbij schuivend.

„Zoo is het!” antwoordde Jan, „en de waarde er van is niet zoo heel gering.”

„Nu, dan ben je een waar gelukskind!” riep Lafleur uit. „Dan heeft de Hemel waarlijk een wonder voor je gedaan! Zorg nu maar, dat je er zooveel mogelijk voordeel van trekt. 't Komt weer precies uit, zooals ik gedacht heb. Zoo'n flinke vent als jij met je dood-eerlijk gezicht komt altijd uit den brand en door de wereld, 't is waar!”

„Nu, ik hoop dan, dat mijn gezicht mijn handeling niet weerspreekt,” antwoordde Jan. „Daarom begin ik maar met den eigenaar van het verlorene te zoeken. Ik zou graag eerlijk man blijven, ziet u, en daarom hoe eer hoe beter den wettigen eigenaar opgezocht.”

„Maar”, zoo viel hier Lafleur in, „wat is 't nou toch eigenlijk, dat ge gevonden hebt? Zeker een horloge of een prachtig paarsnoer of een diamanten ring,” schertste hij. „Ja, dan heb je groot gelijk, want zulk een ding kan licht herkend worden en dat zou onaangename gevolgen voor je kunnen hebben.”

„Ik vrees slechts de vervolging van mijn geweten en den toorn van God,” antwoordde Jan ernstig.

„Heb je dan *geld* gevonden?” vroeg Lafleur al verder.

„En geen kleinigheid ook, denk eens: een bankbiljet van duizend franc!”

„Zoo, zoo, nu, dan kunt ge zeker zijn, beste jongen, dat het een rijk man is, die het verloren heeft, want arme menschen bezitten zulke sommen niet. En voor iemand, die rijk is, is zulk een verlies van duizend franc van heel weinig betekenis, terwijl gij er mee gered zijt uit den hoogsten nood. Wie weet, of God het niet zoo beschikt heeft, dat een oude vrek dat bankbiljet verloren heeft, opdat het in den zak van een braven jongen zou terechtkomen, die er zeker geen slecht gebruik van maken zal. Je kunt beginnen met schulden, zoo je die hebt, te betalen en dan kunt ge misschien nog iemand, die net als jij geen werk heeft, wat voort helpen of een armen stakkerd wat toestoppen . . .”

Het was Jan onmogelijk een enkel woord tusschen dat gepraat van Lafleur te krijgen. Toen deze hem echter tot drinken uitnoodigde en het teruggeven van het gevonden biljet een groote dwaasheid noemde, stond Jan op en zei op beslist toon: „En toch ben ik vast besloten alle middelen aan te wenden om den eigenaar van het biljet te vinden. En zijn mijn pogingen vruchteloos, welnu, dan zal ik het bewaren, tot zich er iemand voor aanmeldt.”

Ook Lafleur was opgestaan. Hij vestigde zijn blik strak op den eerlijken jongeling, wiens gedrag hem, den lichtzinnigen man, dwaas en kinderachtig voorkwam, en op driftigen toon zei hij na een oogenblik: „Elk verstandig mensch zal in je handelwijze geen eerlijkheid en rechtschapenheid, maar een groote domheid zien. In elk geval, als je den eigenaar vindt, heb je toch recht op een flinke belooning, welnu, waarom zou je

op die belooning wachten, nu je in geldnood zit? Neem er dus maar gerust vast een sommetje van af, b. v. honderd franc."

Gelijk een roofdier zijn prooi aanstaart, welke op 't punt staat hem te ontgaan, zoo rustte het oog van Lafleur op den jongen man. Deze schudde echter het hoofd, als iemand, die niet van zijn stuk te brengen is, maar hetzij, dat hij zich in geen verder gesprek wilde inlaten of dat hij vreesde in de hem door Lafleur gespannen netten gevangen te worden, als hij nog langer naar hem luisterde, daar hij toch van nature ook een verdorven hart omdroeg, hoe het zij, Jan betaalde, wat hij verteerd had, nam afscheid en verliet de zaal.

Buiten gekomen, liet hij zich den weg wijzen naar de bank, ten einde daar het gevonden bankbiljet te deponeren; maar toen hij daar aankwam, waren de deuren reeds gesloten en was hij genoodzaakt onverrichter zake naar zijn kamer terug te keeren.

Daar gekomen, kwamen de jongste gebeurtenissen hem weer levendig voor den geest. De plannen van Lafleur, welke hij zoo beslist afgeslagen had, doken weer op en kwamen hem nu niet zoo dwaas meer voor als straks.

Er was, menschelijkerwijs gesproken, weinig uitzicht, dat de treurige toestand, waarin hij zich bevond, spoedig zou veranderen; eerder was er kans, dat hij in de uiterste ellende vervallen zou. Nergens vertoonde zich een helpende hand! De stem der verzoeking liet zich weer hooren. Het gevonden geld aan den rechtmatigen eigenaar terug te bezorgen, daartoe bleef hij wel besloten, maar... hij begon 't van lieverlee niet meer dan billijk te vinden een kleine som er af te

nemen, om althans in zijn dringendste behoeften te voorzien.

Hij kon immers vast op een belooning rekenen, als hij den eigenaar uitvond? Waarom mocht hij dan die belooning niet vooruit nemen op afbetaling, waar hij immers bijna broodsgebrek leed? De verleidende woorden van Lafleur drongen als giftige pijlen steeds dieper in zijn hart. Wat hij daar straks nog zoo beslist verworpen had, scheen hem nu minder verwerpelijk toe.

Maar de Heere gedoogde niet, dat Jan voor de verzoeking bezweek. Na korten strijd werd de overwinning behaald.

„Heb ik recht op een belooning, omdat ik eerlijk ben?” sprak hij bij zichzelf. „Nee, nee, mijn besluit staat vast. Ik wil handelen, gelijk het een discipel van Jezus betaamt en zal daarom geen cent nemen van hetgeen mij niet toekomt. Mijn toestand is wel donker en treurig, zeer treurig zelfs, maar . . .”

Eer zacht kloppen op de deur van zijn kamer stoorde hem in zijn alleenspraak. Een jongen trad binnen, reikte Jan een brief over en zei: „Ik kom van mijnheer Gervais, die mij vroeg, omdat ik hier dichtbij woon, om in het voorbijgaan dit briefje aan te reiken. Morgenmiddag komt hij zelf antwoord halen.”

De jongen ging heen. Jan opende den brief en las daarin het dringend verzoek om morgen het geleende geld terug te mogen hebben.

Arme jongen! Welk een nieuwe beproeving! Hij had niet eens genoeg om den volgenden dag een maal eten te krijgen en hoe zou hij dan de 15 franc bij elkander brengen? Met groote stappen ging hij zijn kamer op en neder. Opnieuw kwamen de woorden van Lafleur hem voor den geest en de zuchten, welke Jan van tijd

tot tijd slaakte, toonden maar al te duidelijk, welk een hevigen strijd hij te strijden had.

In gedachten verzonken, dacht hij aan plaats noch tijd. Toen echter de klok het middernachtelijk uur aankondigde, ontwaakte hij uit zijn gepeins. Uitgeput van vermoeidheid en zorgen ging hij zich ontkleeden om zich ter ruste te begeven. Ditmaal besloot hij den dag niet, zooals hij anders altijd gewoon was, met het lezen van een hoofdstuk uit den Bijbel en met gebed.

Het was bij Jan als bij veel anderen. De zorgen van dit leven, in plaats van het vertrouwen op God te vermeerderen, trekken veel meer de blikken naar de aarde, alsof van daar onze hulp komen moest, terwijl het toch alleen de Heere is, Die uit den nood redden, wonden heelen en uit gevaren verlossen kan.

IV.

Wij moeten nu eenige oogenblikken onzen vriend laten rusten. Onze lezers zullen zich nog wel herinneren, denk ik, dat wij van een ongeluk gesproken hebben, hetwelk een man door een rijtuig was overkomen, even voordat Jan op de Place de la Victoire gekomen was.

Met dezen man moeten we nu wat nader bekend worden. Hij heette Dumont en had in een van de drukste straten van Parijs een kruidenierswinkel.

Dumont stond bekend om zijn eerlijkheid en nauwgezetheid en daarom had hij krediet en veel klanten.

Gedurende het laatste jaar hadden hem echter allerlei rampen getroffen, waardoor zijn zaak een grooten knak gekregen had. Een paar groote handelshuizen, waarmee hij veel zaken deed, gingen failliet en door de geleden verliezen zag hij zich genoodzaakt zijn zaak op kleiner schaal in te richten. Aan den eigenaar van het huis, waarin hij zijn winkel had, was hij een vol jaar huur schuldig en reeds meermalen had deze gedreigd hem op straat te zullen zetten. De bakker wilde hem niet langer brood op krediet geven en waar dikwijls alles tegelijk schijnt te komen, als men ongelukkig in zaken is, weldra kwamen nog meer schuldeischers opdagen, die tot hiertoe Dumont met rust gelaten hadden. De toestand werd met elken dag meer gespannen. Men kan zich daarom de blijdschap van den heer Dumont voorstellen, toen hij op zekeren dag van een handelshuis een bankbiljet van 1000 franc ontving, zijnde het bedrag eener schuldvordering, waarop hij al jaren lang niet meer gerekend had.

Terstond noteerde hij, zooals steeds zijn gewoonte was, het nummer van het biljet in zijn zakboekje, vouwde het biljet in een couvert, stak het zorgvuldig in zijn zak en ging naar het wisselkantoor.

Nauwelijks op de Place de la Victoire gekomen, werd hij door een rijtuig aangereden, tegen een muur geslingerd en bewusteloos weggedragen. Het duurde geruimen tijd, voor hij bij kennis kwam en op den arm van een zijner bekenden naar huis kon terugkeeren. Onderweg dacht hij in eens aan het bankbiljet. Hij zocht in zijn zakken, maar tot zijn grooten schrik was het verdwenen. Met den meest mogelijken spoed begaf hij zich nu naar de bank om het nummer van

het biljet op te geven, maar het was te laat. De deuren waren reeds gesloten.

Met het vooruitzicht vanwege de pijn in den rug en in zijn voet den volgenden morgen niet tijdig bij de hand te zijn, liep hij, vóór hij huiswaarts ging, even bij een nicht aan, juffrouw Lamy geheeten, die vlak bij het hoofdbureau van Politie woonde, om haar het ongeluk, dat hem trof, mee te deelen en haar te verzoeken den volgenden morgen zoo vroegtijdig mogelijk naar het politiebureau te gaan en tevens in een der hoofdbladen een advertentie te plaatsen.

Thuisgekomen deelde hij zijn vrouw wel zijn ongeluk op straat mee, doch verzweg het verlies van 't bankbiljet om haar niet *meer* te verontrusten en begaf zich daarop, om meerdere vragen te voorkomen, spoedig ter ruste.

Maar de ongelukkige man kon den slaap niet vatten. Hij kreeg de koorts en in zijn ijlen zag hij vrouw en kinderen reeds zonder brood en zonder dak. De waren in zijn winkel, zoo droomde hij, waren nauwelijks voldoende om zijn schuldeischers af te betalen.

Eindelijk viel Dumont, afgetoed als hij was, in slaap. Zijn vrouw knielde bij zijn bed en smeekte den Heere vurig haar man te willen herstellen en uitkomst te willen schenken in den benarden toestand, waarin zij verkeerden. Door dit gebed versterkt, ging ook zij ter ruste, om den volgenden morgen weer met frisschen moed aan 't werk te gaan.

Reeds vroeg was zij op. Maar nauwelijks had zij het vuur aangemaakt en wat koffie gezet, of er werd hard op de deur geklopt.

„Wie is daar?” vroeg zij.

„Ik”, riep een ruwe stem, in welke zij terstond die van den huisheer herkende.

„O, mijnheer Larue, is u het?” zeide zij, de deur openend en den huisheer binnenlatend, „u hebt zeker van het ongeluk gehoord, dat mijn man gisteren getroffen heeft. Het is wel vriendelijk van u, dat u al zóó vroeg de moeite neemt eens naar hem te komen zien. Hij”

„Ik, ik,” stotterde de hardvochtige huisbaas, „ik ben gekomen om eens te zien, hoe het met mijn geld staat. Verstaat ge: met mijn geld! Kort en goed: vanmiddag moet ik mijn geld hebben of ik laat jelui op straat zetten, hoor, en op je meubelen beslag leggen. Begrepen?”

Vóór de arme vrouw een enkel woord had kunnen antwoorden, was de man de kamer al weer uit.

Dadelijk ging Juffrouw Dumont naar het bed van haar man en toen ze zag, dat deze niet sliep, zeide zij haastig: „Je was gisteren zeker niet in de gelegenheid om het bankbiljet te wisselen en we moeten het vandaag toch klein hebben. De bakker komt straks om zijn geld en met den huisbaas moeten we vandaag ook afrekenen. Vindt ge 't goed, dat ik het even aan de bank ga wisselen?”

„Maar, man, wat scheelt er aan, je ziet er zoo naar uit!”

„Er is voor mij geen hoop meer,” fluisterde de zieke met een diepen zucht.

„Geen hoop meer?” vroeg zij. „Hoe bedoelt ge dat?”

„Och, vrouw,” kreunde de zieke, „ik heb gisteren tot overmaat van ramp het bankbiljet verloren.”

Een oogenblik stond juffrouw Dumont versteld, maar spoedig herstelde zij zich en zei: „Is 't anders niet? De Heere zij gedankt! Ik meende, dat je leven in

gevaar was en dat je dáárom zei, dat er geen hoop meer voor je was. Kom, kom, als je weer beter bent, dan zullen we dien slag wel weer te boven komen. Moed gehouden, manlief!"

„Maar waar vinden we een uitweg?" zuchtte de zieke. „Wij hebben geen krediet, geen middelen, geen vrienden. Niets!"

„Foei, foei, Dumont, zóó moogt ge niet spreken. Is er dan geen machtig Helper in den hemel? Zou God dan vergeten genadig te zijn en Zijn barmhartigheden door toorn hebben toegesloten? Neen, neen, Hij zal voor ons en onze kinderen zorgen, want Hij heeft den Zijnen beloofd: „Uw brood zal zeker zijn en uw water gewis!"

Door deze woorden een weinig bemoedigd, drukte Dumont zijn vrouw hartelijk de hand. Even later haalde deze laatste den Bijbel om daaruit als gewoonlijk een gedeelte te lezen.

In verband met den toestand, waarin zij zich bevonden, las zij onder anderen de woorden van den Psalmist: „Wat buigt gij U neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezihts en mijn God." (Ps. 42 : 12).

Hoe vol vertrouwen klonk haar stem! Hoe meer de hulpbronnen dezer aarde voor haar schenen opgedroogd, des te sterker werd haar vertrouwen op de macht en de goedheid Gods. Toen zij met lezen opgehouden had, deelde haar man haar mede, dat hij juffrouw Lamy had verzocht, dien morgen vroeg het nummer van het verloren biljet aan het politiebureau te gaan opgeven.

„Komt er dus iemand," zoo sprak hij, „om het biljet

in te wisselen, dan wordt hij onmiddellijk gevangen genomen."

„Maar het is toch niet zeker, dat de vinder een slecht mensch is. Kom, lieve man, laten wij eens afwachten. Wie weet, of niet een eerlijk mensch het bankbiljet gevonden en zich reeds bij de politie aangemeld heeft," zeide zijn vrouw bemoedigend.

Terwijl zij nog sprak, hoorde zij geloop op de trap en even daarna werd er aan de deur geklopt.

Ditmaal was het niet de huisheer, die toegang vroeg. Het was juffrouw Lamy, die, nog eer de deur geopend werd, den beiden echtgenooten toeriep: „Het bankbiljet is gevonden, ik breng het geld mee en hier is de eerlijke vinder!"

Zoo sprekend trad Juffrouw Lamy, gevolgd door onzen vriend Jan, binnen en zij vonden de echtgenooten zoo ontroerd door de blijde tijding, dat dezen geen woord konden uitbrengen.

Juffrouw Lamy had geen woorden genoeg om de eerlijkheid en rechtschapenheid van onzen vriend Jan te prijzen en toen nu ook de zieke hem de hand toereikte en woorden van dank stamelde, zei Jan diep bewogen: „Menschen, houdt op, in plaats van te prijzen ben ik te bestraffen, want gij weet niet hoezeer ik gewankeld heb bij de vervulling van dezen plicht. Als God mij niet bewaard had, dan zou ik, door den nood gedreven, naar de stem der verzoeking geluisterd en een deel van de som mij toegeëigend hebben, al was het dan in de hoop het later terug te kunnen geven. Ja, het was Gods bewarende genade alléén, die mijn hand terughield van het goed mijns naasten."

Op verzoek van juffrouw Lamy moest Jan nu zijn

geschiedenis en zijn strijd van de laatste dagen mededeelen. Hij deed dit zeer openhartig en voegde er ten slotte aan toe: „Ontmoedigd door mijn ongelukkige omstandigheden en vooral getroffen door den brief van mijn landsman Gervais, vergat ik gisterenavond, geheel tegen mijn gewoonte, een hoofdstuk uit den Bijbel te lezen. Maar juist toen ik het licht wou uitdoen, stootte ik bij ongeluk aan de tafel, waardoor mijn Bijbel van zijn plaats en geopend voor mijn voeten viel.

Onwillekeurig richtte ik mijn oog op het geopend boek en het eerste woord, dat ik las, was:

„Onthoud het goed van zijn meesters niet, als het in het vermogen uwer hand is te doen!” (Spreuk. 3 : 27).

Thans zag ik duidelijk door Gods Woord mij den weg gewezen, dien ik te gaan had. Ik zag de verkeerdheid van mijn voornemen weer helder en klaar in. Ik besepte mijn ongelooft en het zondige van de booze raadslagen, waaraan ik het oor geleend had. Beschaamd over mijzelf viel ik op de knieën, beleed den Heere mijn zonden en dankte Hem, dat Hij ook ditmaal Zijn Woord tot een lamp voor mijn voet en tot een licht op mijn pad had gemaakt. Mijn besluit stond nu vast en rustig sliep ik in.”

Met groote spanning hadden de aanwezigen naar het verhaal van den jongeling gehoord. Diep geroerd drukte Dumont hem de hand en de beide vrouwen konden haar tranen niet bedwingen.

„En,” begon juffrouw Lamy eindelijk, „is er geen uitzicht op verbetering in uw toestand, Pascalis?”

„Het geraas der wagens,” antwoordde Jan, „heeft u verhinderd, het gesprek te verstaan, dat ik zooeven met

dien heer had, die ons tot de vorige straat vergezelde en die mij gelukkig herkende.

„Hij was vroeger bediende op een handelskantoor in mijn geboorteplaats en was mij altijd zeer genegen. Hij staat nu op 't punt hier in Parijs een eigen zaak te vestigen en ik treed morgen reeds in zijn dienst. Gij ziet dus, dat God mij uit den nood geholpen heeft.”

„Zijn Naam zij daarvoor geprezen!” zeide juffrouw Lamy. „Maar, vriend Pascalis, het leven in Parijs is duur. Daarom stel ik u voor, voortaan 's middags mijn gast te zijn. Aangenomen?”—

„Met uitzondering van de dagen, waarop ik hem aan *onzen* disch hoop te zien,” viel de heer Dumont in, terwijl zijn vrouw druk bezig was een eenvoudig ontbijt gereed te maken. Hoewel de kennis met den jongen man eerst sedert eenige oogenblikken gemaakt was, gevoelden zich toch aller harten innig aan elkander verbonden.

Was dat te verwonderen? Immers neen, want God zelf had deze menschen bij en tot elkander gebracht.

Na verloop van een uur stond Jan op. „Ik moet nu vertrekken,” zoo sprak hij, „mijn nieuwe patroon verwacht mij en wil mij de 15 franc leenen, die ik aan mijnheer Gervais schuldig ben en die deze om 12 uur bij mij komt halen.”

Onder de belofte van spoedig zijn bezoek te zullen herhalen, verliet onze vriend het huis. De zegenwenschen der gelukkige familie vergezelden hem. Hij had een harden proef doorstaan, maar hij had den strijd gevoerd in 's Heeren kracht en daarom ook de zegepraal behaald.

Jan wist van:

„Strijd en Overwinning”

te spreken.

Hoe gezegend zijn allen, die hun vertrouwen op den levenden God stellen. Zij zullen nimmer beschaamd uitkomen. „Allen, die Hem verwachten, zullen nooit beschaamd worden,” spreekt de Heere.

Al komen zij ook dikwijls in moeielijke omstandigheden, de Heere is hun toch altijd ten goede nabij. Hij is hun licht, hun hoop, hun troost en hun kracht en geeft altijd een heerlijke uitkomst.

Hij heeft Zijn discipelen nooit en nergens beloofd, dat er in hun leven geen storm opsteken zal, maar twee dingen heeft Hij wèl beloofd, vooreerst, dat Hij in elken storm bij en met de Zijnen zal wezen en voorts, dat Hij voor een goed einde en voor een goeden overtocht instaat.

Hij kan de Zijnen nimmer vergeten en zal ze niet verlaten, zoodat zij vrijmoedig kunnen zeggen: „De Heere is mij een Helper en ik zal niet vreezen, wat mij een mensch zal doen.” (Hebr. 13 : 6).

O, mochten al de lezers en lezeressen van deze geschiedenis God van harte leeren zoeken en kennen en in vertrouwen op Hem hierbeneden wandelen.

Dan alleen zal hun leven op aarde gelukkig en het einde zal zeker heerlijk zijn. Dan zal het ook met hen gaan

Door strijd tot overwinning!
